

29th April 1959]

[Mr. Speaker]

Before going into the matter, I should like to know from the Hon. Minister, whether the Government have any responsibility in this matter.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, obviously the Government have no responsibility when people go on strike. Our responsibility is only to bring about a settlement. We are not responsible for people going on strike.

MR. SPEAKER : Obviously this matter cannot be discussed and therefore, I rule it out of order.

III.—ANNOUNCEMENT *RE* AMENDMENTS TO ASSEMBLY RULES.

MR. SPEAKER : I have to announce that I have signed the amendments to the Madras Assembly Rules as approved by the House, and that they will come into force with immediate effect. The amendments will be published in the *Fort St. George Gazette* in due course.

IV.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS BILL, 1959 (L.A. BILL NO. 7 OF 1959)—*cont.*

MR. SPEAKER : We shall continue the discussion on the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Bill, 1959. May I know how long will the Hon. Minister take for his reply?

2
p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : About 30 or 35 minutes.

MR. SPEAKER : Then I allow ten minutes each for two hon. Members and fifteen minutes for the hon. the Leader of the Opposition. Now the hon. Member, Sri Sampath, will speak.

* SRI T. SAMPATH : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்களையுடைய தீர்மானத்தின் பேரில் நான் இரண்டொரு மணிக்குள் ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மசோதாவினுடைய பிரிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு அது சம்பந்தமான கருத்துக்களை சொல்வதற்கு முன்பாக ஒரு சிறு குறையை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவில் அநேகமாக 120 பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இந்த பிரிவுகளையெல்லாம் எளிதில் புரிந்துகொள்ள சிரமமாக இருக்கிறது. என்னைப்போலுள்ள வழக்கறிஞர்களுக்குக்கூட சலபமாக புரிந்துகொள்வதற்கு கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கிறது. இதற்கு பொருள் அடக்கம் அதாவது கண்டென்ட்ஸ் (contents) என்று சொல்லுவார்களே அது போன்று கொடுத்திருந்தால் ஓரளவு புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருந்திருக்கும். இனிமேலாவது இது போன்ற பெரிய மசோதாக்களைக் கொண்டுவந்தால் அம்மாதிரியான பொருள் அடக்கம் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri T. Sampath]

[29th April 1959]

கணம் அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய குறிப்பில் இந்த சட்டத் தினுடைய வரலாற்றைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த சட்டமானது பழமையான சட்டம், 1951-ல் ஆக்ட் 19 என்று இயற்றப்பட்டது. அப் பொழுது அரசாங்கம் மடங்கள் இன்னும் மற்றுமுள்ள தர்ம ஸ்தாபனங்கள் நல்ல முறையில் சீக்க வேண்டும் என்ற ஒரு காரணத்திற்காக நிர்வாகத்தில் தலையிட வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டது. ஆனால் மடங்களில் இதுகாரணமாக அது சம்பந்தமான பிரிவுகள் பேரில் வழக்குகள் தொடரப்பட்டு நமது உயர் நீதி மன்றம், சப்ரீம் கோர்ட் இப்படி பல கோர்ட்டுகளுக்குச் சென்று அவைகளின் தீர்ப்பின் காரணமாக 1951-ல் ஒரு திருத்தம் வந்தது. மீண்டும் 1954-ல் மற்றொரு திருத்தம் வந்தது, அதாவது ஆக்ட் 27 என்று சொல்லக்கூடிய சட்டமானது திருத்தப்பட்டது. அதில் இந்த செக்ஷனைத் திருத்தியிருக்கிறார்கள். 1954-ல் திருத்தப் பட்டதில் செக்ஷன் 76 ஆக சொல்லக்கூடிய ஒரு பிரிவு இப்பொழுது 90 ஆவது பிரிவாக திருத்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த செக்ஷன் காண்ட்ரிப்பியூஷன் (contribution) என்பதைப்பற்றியது. தர்ம ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும் கோவில்களிலிருந்தும் காண்ட்ரிப்பியூஷன் வசூலிப்பதற்காக அதற்கு ஒரு உரிமை வேண்டும் என்பதற்காக முதலில் பழய சட்டத்தில் 76 ஆவது செக்ஷனாக இருந்தது. முதலில் 100க்கு 3 சத விகிதம் வீதமாகவும் பின்பு 5 சத விகிதம் ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உயர் நீதி மன்றம் இந்த செக்ஷன் (ultra vires) என்று தீர்ப்பு கூறியது. அதற்காக இந்த திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உயர் நீதி மன்றம் தீர்ப்பின்படி இந்த காண்ட்ரிப்பியூஷன் டாக்ஸ் ஆக கருதப்பட்டது. அதாவது ஸ்தாபனம் காண்ட்ரிப்பியூஷன் கட்டையது, வசூல் செய்வதற்கு அதிகாரம் (ultra vires) என்று கருதியதால் அந்த செக்ஷனைத் திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுது இருந்த செக்ஷனில் கவர்ன்மென்ட் என்று இருந்தது, இப்பொழுது அதை கமிஷனர் என்று மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள், அதாவது 90-வது செக்ஷன் மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதிலும் சர்ச்சைக்கு இடம் ஏற்படுமா என்று எனக்கு தாழ்மையான அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. இந்த திருத்தம் போதுமா என்றுகூட நான் சந்தேகப்படுகிறேன். கமிஷனர் என்றாலும் அது சர்க்கார் என்றுதான் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும். அதுவும் (ultra vires) ஆக இருக்கக்கூடுமோ என்று நான் கருதுகிறேன்.

இண்டாவது, பல பிரிவுகளைப்பற்றி கணம் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் தெரிவித்தார்கள். பல புதிய பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் சொன்னார். அதாவது 75, 95, 98, 104 பிரிவுகள். அதுபோல பல பிரிவுகள் புதியதாக இப்பொழுது அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 70 முதல் 73 வரையிலும் பழைய பிரிவுகள். அதன் பிறகு புதிய பிரிவுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 73 விரிந்து புதிய பிரிவுகள் இந்த பிரிவுகளின் நோக்கங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதிகாரிகளுக்கு அதிகப் படியான அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கருத்தின் பேரில் இந்தப் பிரிவுகள் எல்லாம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் எண்ணுகிறேன். இந்தப் பிரிவுகளின் கீழ் அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர், டிபுடி கமிஷனர், கமிஷனர் இவர்களுக்கு புதிய ஒரு அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவுகளின் கீழ் ட்ரஸ்டிகள், தர்ம கர்த்தாக்கள் இவர்களுக்கு ஏற்கெனவே இருந்த அதிகாரம்கூட இல்லாமல் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. ஸ்தலத்தில் இருக்கக்கூடிய, ட்ரஸ்டிகளுக்கு இன்னும் அதிக அதிகாரம் இருந்தால் நலமாக இருக்கும். அவர்களுடைய அதிகாரத்தைக் குறைக்கக் கூடாது என்று தாழ்மையாக சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

முன்பு இருந்த சட்டத்தில், அதிகாரிகளாகிய Assistant Commissioner, Deputy Commissioner, Commissioner இவர்களுடைய தீர்ப்பின் பேரில் சிவில் கோர்ட்டில் வியாஜ்யம் தொடர அதிகாரம் கொடுக்கப்

29th April 1959]

[Sri T. Sampath]

பட்டிருந்தது. இந்த சிலில்கோர்ட்டு அதிகாரத்தை குறைக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படை கருத்தும் இருந்தது. இப்பொழுது இந்தப் பிரிவுகள் எல்லாம் மாற்றப்பட்டு இருக்கின்றன. மாற்றப்பட்ட பிரிவுகளைப்பார்த்தால் ஒவ்வொரு பிரிவுகளின்கீழ் கோர்ட்டுகள் தலையிட அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கமிஷன் 75-ல் ட்ரிபுனல்களை ஏற்பாடு செய்யப்படுவதற்காக இந்தப் பிரிவுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்லாமல் இப்பொழுது அவ்விஸ்டெண்ட் கமிஷனர், அவருடைய தீர்ப்பின் பேரில் அப்பீல் செய்ய டிபுடி கமிஷனரை Appellate அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய தீர்ப்பின் பேரில் செய்ய கமிஷனருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு சில பிரிவுகளின்கீழ் கமிஷனர் தீர்ப்புகளின் பேரில், அப்பீல் செய்ய அரசாங்கத்தினிடம் முறையிடலாம் என்ற ஒரு பிரிவுகூட சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் திருப்தி ஏற்படாவிட்டால் நீதி மன்றங்களில் வழக்கு தொடருவதற்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் உத்தரவுகளை அமுல் நடத்துவதில் ரொம்பவும் டிபுடி ஆகும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இதனால் அதிகப்படியான சர்ச்சைக்கும், விவாதத்திற்கும் வழக்குகளுக்கும் இடம் கொடுக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஒன்று சிலில் கோர்ட்டுகளுக்கு மட்டும் அதிகாரத்தை கொடுத்திருந்தால்போதும். கோர்ட்டுகளுக்கு அதிகாரம் தேவையில்லை என்று கருதினால் கமிஷனர் போன்றவர்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் மாத்திரம் போதும். இப்படி ஒவ்வொரு பிரிவுகளின் கீழும் அப்பீல் அதிகாரங்களை கோர்ட்டுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. முதலில் 7-வது பிரிவில் கமிஷனர், டிபுடி கமிஷனர் அவர்களுடைய அமைப்பைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது இந்த அதிகாரிகளை நியமிக்கும் செய்யும் காலத்தில் சட்ட அனுபவம் பெற்றவர்களை கமிஷனராக நியமனம் செய்தல் அழகாக இருக்கும். அதாவது ஜட்ஜ்களாக இருந்தால் நலமாக இருக்கும். கமிஷனரை நியமிக்கும்போது நீதி இலாக்காவிலிருந்து ஜில்லா ஜட்ஜ் அதிகாரியை நியமித்தால் நிர்வாகம் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதைப்போலவே அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரை நியமிக்கும்போதும் சட்ட அனுபவம் உள்ளவர்களை நியமித்தால் இந்தச் சட்டத்தை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்த முடியும் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன். அடுத்தாற்போல் 14-லிருந்து 17-வது பிரிவுகள் உரையால் எரியா கமிட்டி சம்பந்தப்பட்டவைகள். இந்த பிரிவுகளின் கீழ் எரியா கமிட்டி, சேர்மன், அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் இவர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் Temple Committee-கள் இயங்கி வந்தன. இந்த கமிட்டிகளுக்கு உத்தியோக பற்றற்றவர்கள் தான் தலைவராக இருந்து செயல்புரிந்து வந்தார்கள். இவர்களுடைய தலைமையில் கமிட்டிகள் நல்ல முறையில் இயங்கிவந்தன. 1954 சட்டத்திலும்கூட அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் தான் சேர்மனாக இருந்தார். ஆனால் பழைய சட்டத்தின்படி நான்-அபிஷியஸ் நல்லமுறையில் செயல்பட்டு வந்த காரணமாக ஒருவித கோளாறும் தெரியவில்லை. அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரை சேர்மனாக போடுவதைக் காட்டிலும், நான்-அபிஷியஸ் மெம்பர்களை சேர்மனாக போடவேண்டும்.

மற்றொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிடவிரும்புகிறேன். நேற்று பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சுப்பிரமணியம் இது விஷயமாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனருக்கு இரண்டுவித வோட்டு உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சொந்த முறையில் அவருக்கு வோட்டு உரிமை உண்டு (Casting vote) கால்டிங் வோட்டு என்பதும் அவருக்கு உண்டு. இப்படி இரண்டுவித வோட்டு உரிமை தேவையில்லை அவருக்கு என்று நான் நினைக்கிறேன்.

[Sri T. Sampath]

[29th April 1959]

அடுத்தாற்போல ஸிப்ரேஸ் (cypress)—என்பதாக பழைய சட்டத்தில் 31-வது பிரிவு இருந்தது, இதை 35-வது பிரிவாக மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவின்படி மடாதிபதிகளுக்கு மாத்திரம் ஒரு தனிப்பட்ட உரிமை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. உபரியாக வருகின்ற வருமானம் இருக்கிறதே அதை அவர்கள் இஷ்டம் போல செலவு செய்து கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த உரிமை மற்ற தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு, ஆலயங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அவற்றின் உபரி வருமானத்தைச் செலவு செய்யவேண்டும் என்றால் கமிஷனர் அதிகாரத்தைப் பெற்றுத்தான் செய்யவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அநேகமாக இது டிஸ்க்ரிமினேஷன் ஆக இருக்குமோ என்று நம்புகிறேன்.

மற்றொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சில கோவில் களில் (Settled Scheme) செட்டிள்டு ஸ்கீம், (Court scheme) இருக்கும். இந்த ஸ்கீம்களை மாற்றுவதற்கு டெப்டி கமிஷனருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி அதிகாரம் கொடுப்பது சரியல்ல என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

MR. SPEAKER: Srimathi Anandanayaki will speak now.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Before the hon. Member speaks, I wish to say that the hon. Members have a party at 5 o'clock this evening and therefore, I would make the suggestion that the house may rise at 4-30 instead of at 5 p.m.

MR. SPEAKER: I have no objection, if the house agrees to it. We will rise at 4-30 to-day.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அறநிலைய பாதுகாப்பு மசோதாவின் பேரில் நான் ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். 1951-ம் ஆண்டிலே ஒரு முறை வந்தது, 1954-ம் ஆண்டிலே திருத்தங்கள் கொண்டுவரப் பட்டது இந்த சட்டத்திற்கு அதற்குப் பின்னரும் நிதி மன்றங்களிலே சில ஷரத்துக்கள் சரியாக இல்லையென்று சொன்னதினாலே 1959-ம் ஆண்டு எல்லாவற்றையும் ஒரு முகமாகச் சேர்த்து ஒரு மசோதாவாகவே அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருப்பதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன். அப்படிக் கொண்டு வந்திருப்பதைக் காட்டிலும் அதைப் பொறுத்தக் கமிட்டிக்கு அனுப்புவது—என்று பொறுப்புணர்ச்சியோடு செய்திருப்பதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். காரணம் நடை முறையில் பல இடைஞ்சல்கள் ஏற்படலாம்.

ஆகையால் ஆரம்பத்திலேயே நல்லமுறையில் ஆரஅமர ஆலோசனை செய்து ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வருவது தான் சரியாக இருக்கும். சட்டங்கள் போடுவதில் அவசரப்பட்டுக் கொண்டு சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதனால் நன்மையைக் காட்டிலும் தீமைதான் விளையும் என்பதை அநுபவ பூர்வமாகவே கண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அதைத் தவிர்ப்பதற்காக இப்போது பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பி, அவர்கள் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்த பிற்பாடு அந்தச் சட்டத்தை அடுத்த கூட்டத்தில் விவாதிக்கலாம் என்பதாக அரசாங்கம் செய்திருக்கக்கூடிய முடிவுக்காக நான் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் சற்றேறக்குறைய 20 ஆண்டுகளாக இருந்த நிலைமையைச் சீர்படுத்தி, எவ்வாறு ஆலய திருப்பணிகளை—அதன் நிர்வாகத்தை சீர் செய்வது என்பதைப் பற்றி சொல்வதை

29th April 1959] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

காட்டிலும் அதிகாரிகளைப் பற்றியே அதிகமான கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். மன்னர்கள் ஆண்ட காலத்தில் அதிகமான ஆலயங்களைக் கட்டி—அதற்கு வேண்டிய நிதியை எல்லாம் ஒதுக்கியிருப்பதற்குக் காரணமே அந்தப் பணம் நல்ல முறையில் பொதுமக்கள் எல்லோருக்கும் பயன்படக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நோக்கங்களோடுதான் அன்றைக்கு தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு, ஆலயங்களுக்கு நிறைய சொத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இடையில் அவற்றின் நிர்வாகத்தில் சீர்கேடு ஏற்பட்டதன் காரணமாக அரசாங்கம் அதில் தலையிட்டு நல்லதொரு நிர்வாகத்தை அமைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்ட மாதிரி அரசாங்கம் ஹிந்து மத தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகத்தில் மட்டும் தானே தலையிடவேண்டும்? பிற மதங்கள் இல்லையா? அவற்றுக்கும் நிறைய சொத்துக்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்து மத தர்ம ஸ்தாபனங்களைப் போலவே சிறுவை மாதா கோவில்கள், முகமதியர்களுக்கு வாக்க் போர்டு முதலியன இருக்கின்றன. அவற்றில் தலையிடாமல் இந்து மத தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகத்தில் மட்டும் தலையிடுவது நியாயமானதென்ற உணர்ச்சி இந்துக்களிடையே அநேகமாக இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் நாம் இப்படித் தலையிடுகிற நேரத்தில் அதன் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்கு, இந்து மத கோட்பாடுகளுக்கு இணங்க அதிகாரிகள் நடந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் சட்டத்தை அமைத்துவிட்டால் இப்படித் தலையிட்டே நன்னடையாக இருக்கிறது என்று கருதக்கூடிய வகையில் மக்களுடைய உணர்ச்சியை மாற்றிவிடக்கூடும். ஆனால் இன்றைக்கு நாம் போடுகிற அதிகாரிகள் ஒரு சில இடங்களில் மிகவும் தவறாகத்தான் நடந்து வருகிறார்கள். ஆலயத்தைப்பற்றியும், ஆண்டவனைப் பற்றியும் சிறிதும் கவலை இல்லாது—உத்தியோகம் கிடைத்தால் போதும் என்று இங்கே வருகிறவர்கள்—தெய்வ பற்று; நம்பிக்கை உள்ளவர்களின் மனம் நோகும் படியாகக்கூட நடந்துகொள்ள வருகிறார்கள். எப்படி அவர்களுடைய மனோபாவம் என்ன என்பதைக் கண்டு நியமிப்பது என்று சர்க்கார் கேட்கலாம். நிச்சயமாக ஒருவருடைய மனதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனாலும் நியமிக்கிற காலத்தில் அவர்கள் தவறாக நடந்து கொண்டு விட்டா இரக்கும்படியான பாதுகாப்புக்ளை இந்தச் சட்டத்தில் செய்து கொள்ள முடியும். குறிப்பாக எக்ஸ்கீயூட்டிவ் ஆபீசருக்கு என்ன அதிகாரம் டிரஸ்டிகளுக்கு என்ன அதிகாரம் என்பதை திட்டவாட்டமாக இந்தச் சட்டத்தில் வரையறை செய்துவிடலாம். பக்தர்களினாலே கொடுக்கப்பட்ட பட்டுச் சேலையை அன்றைக்குப் பராசுத்திக்குச் சூட்டிப் பார்க்க வேண்டும் என்று பக்தர்களின் விருப்பதற்கு இணங்க டிரஸ்டிகள் நினைக்கலாம். ஆனால் எக்ஸ்கீயூட்டிவ் ஆபீசர் அவற்றை இழுத்துப் பூட்டி வைத்து விட்டு இருக்கிறதை எடுத்து அலங்கரித்தால் போதும் என்று குறுக்கே நிற்கலாம். இப்படி பலவிடங்களில் எக்ஸ்கீயூட்டிவ் ஆபீசருக்கு என்ன தான் அதிகாரம் இருக்கிறது என்பதை வரையறை செய்யப்படாததன் காரணமாக டிரஸ்டிகளுக்கும், அவர்களுக்கும் அநேகம் இடங்களில் மோதல் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் சுவாமியைக் கிளப்பி வெளியே கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். சுவாமி தூக்குறியவர்கள் கூலி கொஞ்சம் அதிகமாகக் கேட்டார்கள் என்பதற்காக எக்ஸ்கீயூட்டிவ் ஆபீசர் எனக்கு அதிகாரம் இல்லை கொடுக்க, தூக்கினால் தூக்குங்கள், இல்லாவிட்டால் வைத்துப்போங்கள் என்று மறுத்துவிட்டதன் காரணமாக சுவாமியை அப்படியே வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள் நல்ல வெய்யிலிலே. பக்தி உணர்ச்சி இல்லாதவர்களுக்கு அது வெறும் பொம்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் தெய்வ நம்பிக்கையும், பற்றும் அதிகமாக உடையவர்கள்—தலையிட்டு அதன்பேரில் அப்பறம் ஒரு உடன்பாடு காணப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளினால் பக்தர்களுடைய மனம் எவ்வளவு வேதனை

[Srimathi T. N. Anandanayaki]

[29th April 1959]

படம் என்று சாதாரணமாக நமக்குத் தெரியாது. ஆகவேதான் இந்தச் சட்டத்திலே மக்களுடைய தெய்வ நம்பிக்கை தெய்வ உணர்ச்சி புண்படாத வகையில் எக்ஸ்சிக்யூடிவ் ஆபீசர்களுள் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, டிரஸ்டிகளின் அதிகாரம் என்ன, எக்ஸ்சிக்யூடிவ் ஆபீசர்களின் அதிகாரம் என்ன என்பது எல்லாம் வரையறை செய்யப்படவேண்டும்.

மற்றொன்று இந்தச் சட்டத்தைப் பார்க்கிறபோது அந்த ஸ்தாபனத்தின் பணத்திலிருந்து 8 சத விசீதம் அவர்கள் கொடுத்துவிடவேண்டும், காரணம் கமிஷனர், எக்ஸ்சிக்யூடிவ் ஆபீசர் முதலியவர்களைப் போடுவதனால் அவர்கள் செலவை ஈடுகட்டுவதற்கு வேண்டும் என்று செய்திருக்கிறார்கள். அதோடு 95-வது பிரிவை எடுத்துக் கொண்டால் கமிஷனர் நன்கொடைகள் கொடுப்பார், இருந்தால் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிக் காமன் குட் பண்டு என்பதாக ஒரு நிதியை உண்டாக்கலாம் என்று இருக்கிறது. உபரியாக வருமானம் வரக்கூடிய தரம் ஸ்தாபனங்களின் உதவியைக் கொண்டு இப்படி காமன் குட் பண்டு என்பதாக சேர்க்கிற நிதியைக் கொண்டு இடிந்துபோன கோயில்களைப் புனரூத்தாரணம் செய்யலாம் என்று இருக்கிறது. அதோடு ஸ்ரீரங்கம் கோவில் என்றால் அந்தக் கோவிலோடு சேர்ந்த அநேகம் சிறு சிறு கோவில்கள் இருக்கின்றன. அங்கே ராஜராஜன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில் இருக்கிறது. வெளியில் இருந்து அதன் கோபுரத்தைப் பார்த்தாலேயே அமுகு சொடுகிறது. ஆனால் உள்ளே இடிந்து கொண்டே வருகிறது. எவ்வளவு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போட்டாலும்கூட அவற்றை போல அமுகு வாய்ந்த கோபுரங்களையோ கோவில்களையோ நம்மால் கட்டமுடியாது. ஆனால் அவற்றைப் பராமரிக்கவாவது நாம் ஏற்பாடு செய்யத்தான் வேண்டும். ஸ்ரீரங்கம் ஆலயத்திற்கு அதிக வருமானம் வருவதன் காரணமாக அந்த வருமானத்தைக்கொண்டு மற்றவற்றை—இவற்றுக்கு வருமானம் இல்லாவிட்டாலும்கூட—புதுப்பிக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். சுண்ணாம்பையும், மணலையும் சேர்த்து அழகான கோயில் ஒன்று கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதன் கோபுரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இடிந்து வருகிறது. சோஷலிஸ்டிக் பாடர்ன் ஆப் சொஸைடி என்பதானதொரு கொள்கையையும் இங்கேயும் நாம் கடைப்பிடித்து—அதிக வருமானம் உள்ள கோவில்களின் நிதியைக் கொண்டு வருமானம் இல்லாவிட்டாலும் கலை அமுகு நிரம்பப் பெற்ற கோவில்களைப் புதுப்பிக்க—போன இடங்களையெல்லாம் செப்பனிட வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு ஒரு வகையும் இந்தச் சட்டத்தில் செய்யப்படாமல் அதிகாரிகளைப் பற்றி, ஏரியாக் கமிட்டிகளைப் பற்றி, அதற்குச் செயர்மன் அசிஸ்டெண்டு கமிஷனர் என்பதைப்பற்றி மட்டும் இந்தச் சட்டத்தில் அதிகமாக கவனம் செலுத்தப்பட்டிருப்பது சரியல்ல என்று சொல்லவிரும்புகிறேன். பழம் பெரும் ஆலயங்களை எல்லாம் இப்படி செப்பனிடவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வது தான் நல்லது.

அடுத்தபடியாக, மடங்களுடைய நிர்வாகத்தைப் பற்றி “அப்படி, இப்படி” என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். 59-வது விதியின்படி அவர்கள் ஒரு திட்டத்தைச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும், பழைய வழக்கப்படி என்னென்ன ஆசாரங்களை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்ததோ அந்த முறையில் அந்தத் திட்டங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. நாஸ்தீகம் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் பரவிக் கொண்டு வரும்போது ஆஸ்திகத்தைப் பரப்ப மடங்கள் முன்வரவேண்டும். கோயில்களில் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ரெக்கார்டுகள் போட்டால் மட்டும் போதாது. அரசியல் மேடைகள் எப்படிப் போடுகிறார்களோ அந்த முறையில் ஆஸ்தீகம் பிரச்சாரம் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் நடத்த வேண்டும். அப்படிப்பட்ட முறையில் மடங்கள் வேலை செய்து நல்ல முறையில் ஆஸ்திகத்தைப் பாப்பவேண்டும். இந்த முறையில் திட்டத்தைப்

29th April 1959] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

புதிய முறையில் சமர்ப்பித்தால் “ இது பழைய வழக்கப்படி அமைந்துள்ள திட்டம் இல்லை. இந்த முறையில் செய்யக்கூடாது ” என்று அதிகாரிகள் சொல்லி விடுகிறார்கள். கிருஸ்தவர்கள் எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு அவர்களுடைய மதத்தைப் பரப்புகிறார்கள்? வீதிகளில் மதப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். வீடுதோறும் சென்று மதப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். தெய்வ உணர்ச்சியை மக்களிடம் பரப்ப மடங்கள் புதுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அப்படியானால்தான் தெய்வ உணர்ச்சி மக்களிடத்தில் நல்ல முறையில் பரவ வழி ஏற்படும்.

கோவில் பிரகாரத்தில் சூடம், பு ஆகியவை விற்கும் கடைகள் திரு விழாக் காலங்களில்தான் வைக்கலாமே தவிர வேறு காலங்களில் வைக்கக் கூடாது என்றிருக்கிறது. அப்படியானால் சூம்புகோணத்தில் உள்ள சும்பேஸ்வரர் கோவில் என்னவது? மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில் என்னவது? ஆகவே அந்த வருமானத்தைப் பாதிக்காத வகையில் பிரகாரத்தில் கடைகள் வைக்க அனுமதிக்கலாம். மூலக்கிரகத்துக்கு வெளியில் விழாக் கோலம் இருந்தால் இது அமைதியைக் கெடுத்துவிடாது.

அடுத்தபடியாக, கோயில் சொத்தை விற்பனை பரவாயில்லையென்று சொன்னார்கள். கோயில் சொத்தை என்றைக்கும் விற்கவே கூடாது ஆண்டவனிடம் இருந்தால் என்றைக்கும் அழியாது இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தான் மக்கள் தங்கள் சொத்துக்களை கோயில்களின் பேரில் எழுதி வைத்தனர். ஆகவே கோயில் சொத்துக்களை விற்கவே கூடாது. வேண்டுமானால் மனை வாடகையை உயர்த்திக் கொண்டு போங்கள். 1938-ல் ஒரு ரூபாய் என்றால் 1958-ல் 100 ரூபாய் என்று சொல்லுங்கள். மனைகள் விவேதை 5 வருஷம் என்பதற்குப் பதிலாக 10 வருஷம் என்று வேண்டுமானால் செய்யுங்கள். ஆனால் கோயில் சொத்தை விற்கக்கூடாது. விற்பனைப்பால் அழியாத தன்மை குறைந்துவிடும். ஆண்டவனுக்குச் சொத்துப் பஞ்சம் ஏற்படுவீர்கள். ஆகவே கோயில் சொத்துக்களை விற்கக் கூடாது என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN: ஸார், இந்து மத தர்ம பரிபாலன மசோதாவின் பேரிலே பல அபிப்பிராயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் ஒருசில அபிப்பிராயங்களை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டம் கோயிலுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் அளவுக்கு மடங்களுக்குப் பொருத்தமாக இல்லையென்று நினைக்கிறேன்.

எனக்குத் தெரிந்தவரையில் ஏறக்குறைய இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் நில விலைநீரணத்தில் 3-ல் ஒரு பங்கு கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் சொந்தமாக இருக்கின்றன. “ நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வரப்போகிறோம் ” என்று சொல்லக்கூடிய இந்த நேரத்தில் கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் சொந்தமான நிலங்களுக்கும் வரம்பு கட்டுவதற்கு ஏன் ஒரு நிபந்தனையை இதில் கொண்டுவரக் கூடாது என்று கேட்டு விருப்புகிறேன். அதிலும் மன்னர்களை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டோம் என்று சொல்லக்கூடிய இந்த நேரத்தில் மன்னர்களுக்குப் பரிபூரண ஆதரவா இருந்த மடாதிபதிகள் பத்தாயிரக்கணக்கான நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு, கல்யாணம் ஆகாத சன்னியாசிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டுள்ள அவர்கள் அனுபவிப்பதற்காக ஏன் விட்டு வைக்கவேண்டும்? பாடு படக்கூடிய ஏழைமக்கள் வாழமுடியாதவர்களாக இருக்கும்போது மேலும் மேலும் அந்த மடாதிபதிகளுக்கு வசதிகள் பெருக்கிக்கொண்டு போய் அவர்கள் சோம்பேறிகளாகும் அளவுக்கு நிலைமை இன்றையதினம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மடாலயங்களிலும், கோயில்களில் ட்ரஸ்டிகளால் ஏற்படக்கூடிய ஊழல்களையும் போக்க கடுமையான நடவடிக்கை

[Sri V. K. Kothandaraman] [29th April 1959]

எடுக்கும் அளவுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் இடம் இல்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஊழல் ஏற்படுமானால் அதைக் கண்டுபிடித்த போதிலும், நிரூபிக்கப்பட்ட போதிலும், ஏதோ வழா வழா, கொழ கொழா என்று விட்டுவிடும் நிலைமைதான் இந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிறதே. யொழிய கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்ற முறையில் இந்தச் சட்டம் அமையவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல. இன்றைக்கு ட்ரஸ்டிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதிக்கு மாத்திரந்தான் உரிமையுண்டு என்றிருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும். ஏதோ ஹரிஜனங்களைப் போட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். பக்தியை வளர்க்க ஆஸ்திகப் பிரச்சாரம் செய்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. யார் எந்தெந்தக் கோயில்களில் வந்து வழிபடுகிறார்கள் என்பதைக் கணக்கில் எடுத்து அந்தக் கோயிலுக்கு வரும் ஆஸ்திகர்களைக் கொண்டு வோட்டு எடுத்து அந்தக் கோயில் நிர்வாகஸ்தர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை ஏற்பட வேண்டும். அப்படியில்லாத காரணத்தால் கோயில் நிர்வாகிகளும், மடாலய நிர்வாகிகளும் அந்தப் பணத்தை ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தக் கோயில்கள், மடங்கள் ஆகியவற்றின் வருமானத்தைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை சர்க்கார் பரிபூரணமாக ஏற்றுக வேண்டும். அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று நல்ல முறையில் அந்த வருமானத்தைச் செலவு செய்யவேண்டும்.

இன்றைக்குக் கோயில்களில் பூஜை செய்யக்கூடிய புரோகிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தனியாக “ ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ” இருக்க வேண்டும்மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தனியாக அப்படியொரு ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் அவசியமே கிடையாது. வேண்டுமானால் பள்ளிக்கூடங்களில் “ ஆப்ஷனல் சப்ஜக்ட் ” ஆக வைத்து யார் புரோகிதம் செய்ய விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் அந்தப் பாடத்தை எடுத்துப் படித்துக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு படித்துவிட்டு புரோகிதராகப் போகட்டும். எதற்காக குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறேன் என்றால், இன்றைக்கு மைனா ரிடிக்களாக உள்ள தெலுங்கர்களுக்கு, உருது பேசுகிற முஸ்லீம் களுக்குத் தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்துக்கொடுக்க முடியாத நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். அப்படி இருக்கும்போது புரோகிதம் படிப்பதற்காகத் தனிப் பள்ளிக்கூடம் வைப்பது என்பது அனாவசியமானது. “ கோயில் பணம் இருக்கிறது. ஆகவே ஏற்படுத்தலாம் ” என்று சொல்லலாம். கோயில் பணம் இருக்கிறது என்பதால் இந்த மாதிரித் தனிப் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தலாம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. இந்தக் கோயில்கள், மடாலயங்கள் ஆகியவற்றின் வருமானத்தை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தக் கோயில்களைப் பழுது பார்ப்பதற்கு பணம் இதிலிருந்து கொடுக்கலாம். அப்படிச் செய்யவில்லை யென்றால் இந்த வருமானங்கள் எல்லாம் ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்யப் பட்டுவிடும். நாட்டில் அபிவிருத்திச் செலவுக்கு பணம் இல்லாமல் இருக்கும் போது ஊதாரித்தனமாக கோயில் பணம் செலவு செய்யப்படும் நிலைமை ஏற்பட்டால் மிக மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

2-30) அதுமாத்திரமல்ல. கோவில் பணத்திலிருந்து தனிப்பட்டவர்களுக்குக்
p.m. கூட அங்கீகாரம் வாங்கி ஏதோ கடன் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லக் கூடிய அளவில் விதியிருக்கிறது. அதுபோன்று, தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு கோவில் பணத்திலிருந்து கடன் கொடுக்கக் கூடாது. சர்க்கார் வேண்டுமானால் கோவில் பணத்திலிருந்து கடன் எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும், சிறுசெமிப்புத்திட்டம் என்ற அடிப்படையில் வசூலிக்கப் படுகிறதே, கோவில் பணம் பூராவையும் அதற்காக வாங்கினாலும் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. அப்படி வேண்டுமானாலும் வாங்கிக்கொள்ளட்டும். அந்தளவிற்கு சர்க்காருக்கு கடன் கொடுக்கலாம் அல்லது வாங்கலாமே தவிர தனிப்பட்ட

29th April 1959] [Sri V. K. Kothandaraman]

வர்களுக்கு கடன் கொடுக்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டால் அதனால் பெரிய அளவிற்கு ஊழல்கள் ஏற்படும் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். ஆகவே, இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மசோதா கொஞ்சம் கூட முன்னேற்றகரமான முறையில் இல்லை என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். ஆகவே, இந்தச் சட்டம் பரிபூர்ணமாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கென அமைக்கப்படும் கமிட்டியில், இப்பொழுது கோவில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் என்னென்ன உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ அவைகள் சட்டத்தில் அப்படியே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்பவர்களை கமிட்டியில் போட்டு, கமிட்டி இப்படிச் சொல்கிறதே, ஆகவே அதை இந்த சபை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னால் போதாது. இப்பொழுது இருப்பதை பரிபூர்ணமாக மாற்றியமைத்து ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவில்லை என்று சொன்னால், நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்திற்கு பெரிய அளவிற்கு ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் இந்தக் கோவில்களும், மடங்களும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Mr. Speaker, Sir, the Government have now come forward with a comprehensive Bill, making certain radical changes in the old Act.

(Sri A. R. Marimuthu in the Chair.)

The 1927 Act was the first Act which was brought into force by the late Raja Saheb of Panagal. There was a lot of agitation then in the country that the Government were unnecessarily encroaching on the powers of the trustees and on the funds of the temples and so on, with the result that the then Chief Minister thought it fit to put an experienced senior judge of the High Court of Madras in charge of the affairs. They found in the late Sir T. Sadasiva Iyer a very able judge. He was asked to administer the affairs of the temples with a view to pacifying the public. Sir, while we agree that the administration of these temples should be toned up, that there should be no maladministration, and that there should be no embezzlement and so on, I find that there has been a lot of encroachment on the powers of the honorary trustees. While on the one hand I entirely agree with the Government in seeing that these temples are administered properly, on the other hand I have got many misgivings. I doubt whether any honorary trustee will really come forward to take up the management of the temples. The Government should see, if they think that there should be no honorary trustee, they completely put the management of these temples into the hands of these executive officers. Or the Government should completely take over the administration themselves. These are all things which the Government should seriously consider.

The Commissioner is vested with extraordinary powers. In the working of the present Act, we find that there has been a lot of delay in disposing of important cases. My humble suggestion

[Sri V. K. Ramaewamy Mudaliyar] [29th April 1959]

to the Government is that the Government should consider the revival of the Board under the old Act. The Board had been functioning very effectively. My suggestion is that instead of vesting extraordinary powers with a single Commissioner, the Government should think of reviving the old Board. In this Bill, the Government have made provision for constituting certain tribunals. We are making provision for appeals, and so on. I would request the Hon. Minister to consider in all earnestness whether it will not be possible for the Government to revive the Board once again.

The next point that I wish to emphasise is about the Area Committee. I also happened to be a member of an Area Committee for some time. I say that these committees are not at all given any powers. They have not got even the powers of scrutiny of the budgets. The Assistant Commissioner alone presides over the meetings. The proceedings can be made null and void by the Commissioner. These Area Committees have absolutely no powers. In the old Act there was no provision for an Area Committee. Only in the 1951 Act, this provision was included, and ever since then these Area Committees are functioning. Whether these Committees are doing anything useful is a point for the consideration of the Government. When they have no powers and when the whole thing is being looked into by the Assistant Commissioner, and when the resolutions can be made null and void by the Commissioner, I want to ask the Hon. Minister whether any useful purpose will be served by retaining these Committees. Further, these Committee members are given some extraordinary powers to visit the temples in their areas, to go into the accounts of the temples, to verify the jewels, and so on. In so many places, there are factions, and if these people are armed with these extraordinary powers, it will only lead to abuse of powers. This is my submission so far as these committees are concerned.

Regarding appeals, revisions, etc., my submission is that there should be some uniformity. We find in certain places provision being made for appeals and in certain other places provision being made for revisions. I would suggest to the Government to adopt a uniform procedure in regard to these.

Then, Sir, in regard to the provincialisation of services, I am one with the Government in saying that we should have contented staff. Provincialisation is good. This is a long felt want.

So far as contribution from the temples is concerned, I find that eight per cent is too much. It is very prohibitive. In addition to this, one and a half per cent is taken away for audit and other purposes. My submission is that temples, whose income is

29th April 1959] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

Rs. 1,000 and below, should be completely exempted from this levy. They are unable to make both ends meet. The day to day cost of maintenance of these temples is increasing. The Archakas want more pay. Even the temple servants, who are doing the necessary daily cleaning and other works, also want enhanced pay. So my submission is that the Government should completely exempt these temples which are getting Rs. 1,000 and below. At the same time, I would suggest that all the temples, irrespective of their income, should be audited every year and that too in time. Because, in certain cases, audit was very belated and it was done after two or three years. Audit should be very effective and in time even in the case of temples whose income is above Rs. 500. The minor temples have to pay to Government by way of audit fees and other contributions, and they are not in a position to make both ends meet. So, I would request the Hon. Minister to see whether they cannot write off the arrears of audit fees, etc.

Sir, then I come to clause 35, 'Cypres application of surplus funds'. Top priority should be given for the propagation of the religious tenets and next should come the maintenance of the temples. Then only comes the maintenance of the schools. My impression is that there should be a separate school for giving training to the Archakas. We find in the Roman Catholic institutions, priests are given effective training. Our priests also should be given very good training. For this purpose, some amount should be set apart. Some money should be set apart also for the maintenance of or for the renovation of poor and needy, religious institutions. They serve as ancient monuments. Even though the Government of India, as early as the early part of this century, have passed an Act, called the Ancient Monuments Preservation Act, still some of these ancient temples are not properly looked after. They are getting completely wiped out. Here and there we find, on account of public contributions, some of these ancient temples are being revived.

Sir, my submission is that some of the surplus funds of the big temples should be put to some good use and some provision should be made in this regard. Top priority should be given to the renovation of these temples. No doubt, clause 95 provides for the renovation of the small ancient temples and institutions. But, according to this clause, it could be done only from the voluntary contribution of the trustees. This should not be the case. Wherever they find surplus funds in the case of big temples, the Government should come forward to encroach upon those funds and make some money available for the maintenance and renovation of these small temples.

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [29th April 1959]

Clause 51 gives wide powers to the Deputy Commissioner even with regard to the removal of the trustees—hereditary and non-hereditary. My submission is that the powers of removal should vest only with the Commissioner or the Government. The Deputy Commissioners cannot be entrusted with the power of removal. I would request the Hon. Minister to look into this aspect of the matter.

Some of these trustees who manage these small temples, especially, in the remotest part of the villages, do not know how to maintain accounts. They should be put in the way. The Inspectors do not have sufficient time to inspect these temples, even once in a year with the result that some of these poor trustees are taken to task, and very drastic punishments are awarded. That should not be the case. More Inspectors should be appointed to tour even the interior villages and to put the trustees in the way with regard to the maintenance of accounts and also to see that these temples are managed properly. These are some of my suggestions. I am sure the Joint Select Committee which has been constituted will go into the whole question and thrash out all these points. Of course, I am also in the Committee and I am prepared to give my suggestions to the Committee. With these few words, I conclude my speech.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு விடவேண்டுமென்ற என்னுடைய பிரேரேபணியின் மீது கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ என். கே. பழனிசுவாமி அவர்கள் இந்த மசோதாவை பொது மக்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டுமென்று ஒரு திருத்தத்தை பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள். அதை நான் எதிர்க்கிறேன். அதற்கு அவசியம் இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி அனந்த நாயகி சொன்னதுபோல், இதை ஆராமர நன்றாக பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தான் இரு மன்றங்களில் அங்கத்தினர்களை கொண்ட பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு இந்த மசோதா அனுப்பப் படவேண்டுமென்று நான் பிரேரேபித்திருக்கிறேன். அதிலும் ஒன்றும் அவசரமே இல்லை. இந்த மசோதா அவசரமில்லாமல், இந்த இலாகாவும் சட்ட இலாகாவும் வேண்டிய அவகாசத்தை எடுத்துக்கொண்டு, இதற்கு முன்பிருந்த அனுபவங்களை வைத்துக்கொண்டு, நிர்வாகத்திலுள்ள அனுபவங்கள், கோர்ட்டு தீர்ப்புகள் இவைகளையும் வைத்துக்கொண்டு இந்த மசோதாவை தயாரித்திருக்கிறார்கள். இது மேலும் பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு விடப்படும். ஆகையால் இதை மீண்டும் பொது மக்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு விட்டு இன்னும் தாமதப்படுத்துவதற்கு அவசியமில்லை என்று நான் முதலிலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதாவைப் பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவித்த அங்கத்தினர் களினால் இரு தீவிர அபிப்பிராயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஒன்று, கனம் அங்கத்தினர் சிதம்பர பாரதி அவர்கள் இம்மாதிரி அமைப்பை ஒன்றும் வேண்டாம், ஏதோ முன்பு பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்களைக் கொண்டு தனியாக ஒரு ஸ்தாபனம் அமைத்து இந்த தேவஸ்தானங்கள், மடங்களின் நிர்வாகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று ஒரு அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். இம்மாதிரி ஒரு கமிஷனர், மற்ற

29th April 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

உத்தியோகஸ்தர்கள் வேண்டாம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். இதுவரையில் அமுலில் இருந்த முறைக்கே ஒரு அடிப்படையான எதிர்ப்பு. 1927-வது ஆண்டிலே முதல் முதலில் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதற்கு முன்பு கூட ஓரளவுக்கு கட்டுப்பாடு இல்லாமல் இல்லை. அதற்கு முன்பு ஏதாவது ஒரு தேவஸ்தானம் சரிவர நடைபெறவில்லை என்று சொன்னால், சிலில் ப்ரொவீஜர் கோடின் கீழ் பொது மக்கள் சார்பாக அட்வகேட் ஜெனரல் அவர்கள் கோர்ட்டில் கேஸ் போட்டு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுவது உண்டு. அதற்குப் பிறகு இந்த தேவஸ்தானங்களின் நிர்வாகத்தை சீராக கவனிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கத்தோடுதான் இந்த சட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கடைசியாக 1951-ல் அற நிலைய பாதுகாப்பு இலாகாவே சர்க்காரின் ஒரு இலாகாவாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டு, பின்னால் 1954-ல் இந்தச் சட்டம் திருத்தி அமைக்கப்பட்டு இப்பொழுது நிர்வாகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது இதெல்லாம் ஒன்றுமே வேண்டாம், ஏதோ தனியாக ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி நிர்வாகத்தை நடத்திவிடலாம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. இன்னும் சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். கடைசியில் பேசிய ஸ்ரீமதி அனந்தநாயகி அவர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். “இதெல்லாம் விந்துக்களுக்கு மட்டும் தானா? விந்து மத ஸ்தாபனங்களுக்குத் தான் இந்த பங்காப்பு, மேற்பார்வை, தலையீடு” என்று கேட்டார்கள். மற்றும் ஒரு அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இது மதசார்பற்ற அரசாங்கமில்லையா என்று. மதசார்பற்ற அரசாங்கம் தான் இது. ஆனால், இந்த அரசாங்கம் மக்களுடைய நன்மை தீமைகளில் அக்கறை கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சில மக்கள் தர்ம ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த தர்ம ஸ்தாபனங்கள் சீராக நடைபெறவில்லை, அதனால் அவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு பரிகாரம் காண்பது இந்த மதசார்பற்ற அரசாங்கத்தின் கடமை, பொறுப்பு என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இப்படித் தலையிடுவது என்றால், மற்ற மதத்தினர்கள் என்ன ஆவது என்று குறிப்பாக கேட்கப்பட்டது. ஸ்ரீமதி டி. என். அனந்தநாயகி அவர்கள் மேலும் விளக்கியதுபோல இத்தகைய சட்டங்கள், இத்தகைய நடவடிக்கைகள், இத்தகைய தலையீடுகள் இவைகளினால் விந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஒரு பாதகம் வரும், இப்படி எங்களுக்கு மாத்திரம் கஷ்டம் ஏதற்கு, மற்றவர்களுக்கு மட்டும் இல்லாமல், இது “டிஸ்கிரிமினேஷன்” இல்லையா என்று சொல்லலாம். ஆனால், அப்படியில்லை. இந்த தர்ம ஸ்தாபனங்கள் சீராக நடைபெறவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தான் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது தான் ஸ்சியம், அடிப்படை நோக்கம். இதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். மற்ற மதத்தினர்களுக்கு இம் மாதிரி சட்டம் வரவில்லையா, மற்ற மதத்தினர்கள் நன்மையை அடைய வேண்டாமா என்ற கவலையைத் தெரிவித்தால், அது நாவேறக்கக் கூடியது தான். அவர்களுக்கு நான் சொல்லுகிறேன். முஸ்லிம் மதத்தைச் சார்ந்த ஸ்தாபனங்களைப் பொறுத்தமட்டில் மத்திய அரசாங்கம் பார்வி மென்டில் “லக்ப் ஆக்ட்” என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அந்த சட்டம் நம்முடைய ராஜ்யத்திலும் அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. அந்த சட்டத்தின் கீழ் ஒரு போர்டும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே நமக்கு பாதகமான வகையில் தான் இதை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றோம் என்று யாரும் நினைக்கவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் கரையாளர் அவர்கள் பேசிய போது குறிப்பிட்டார்கள். ஏதோ நான் இதில் பிரமாதமான அம்சங்கள் இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன், அம்மாதிரிப்பட்ட அம்சங்கள் ஒன்றும் இதில் காணவில்லை. இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது என்றே தெரியவில்லை, சாதாரணமாகத்தான் இருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் நினைப்பது போல், இது

[Sri M. Bhaktavatsalam] [29th April 1959]

அசாதாரணமாக இருந்து எந்தெந்த அம்சங்களை கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. நம்முடைய முக்கியமான குறிக்கோள், இந்த ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் சரியாக, சீராக நடைபெற வேண்டும். இந்த ஸ்தாபனங்களில் எல்லாம் தவறுகள் நடைபெறாமல், எந்த நோக்கத்திற்காக இந்த ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்பட்டனவோ அந்த நோக்கங்கள் எல்லாம், அந்த லட்சியங்கள் எல்லாம் நடைபெற வேண்டும். அது தான் இந்த மசோதாவின் முக்கிய நோக்கம். கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த மசோதாவின் 64-வது பிரிவை பார்க்கும்படி நினைவுபடுகிறேன், இந்த பிரிவில், “அப்ராப்ரியேஷன் ஆப் என்டோமெண்ட்ஸ்” என்கின்ற தலைப்பின்கீழ் என்ன வகைகளுக்காக இந்த ஸ்தாபனங்களுடைய நிதி செலவு செய்யலாம், என்னென்ன காரியங்களுக்காக பயன்படுத்தலாம் என்பதைப்பற்றி விளக்கமாக சொல்லப்பட இருக்கிறது. அதில்,

(Mr. Speaker in the Chair.)

The propagation of religious tenets of the institution, the recitation of Divya Prabandam and Thevaram, the establishment and maintenance of schools for the training of archakas, adyapakas, vedaparayanikas and othuvans and for the study of Divya Prabandhams, Thevarams and the like, the establishment and maintenance of a university or college or other institution in which special provision is made for the study of Hindu religion, philosophy or sastras or for imparting instruction in Hindu temple architecture; the establishment and maintenance of educational institutions where instructions in the Hindu religion is also imparted to Hindu students thereof, promotion of the study of Indian languages including Sanskrit, promotion of the cultivation of Indian arts and architecture; the establishment and maintenance of orphanages for Hindu children, the establishment and maintenance of asylums for Hindus suffering from leprosy, the establishment and maintenance of poor homes for destitute, helpless and physically disabled persons whatever their religion, the establishment and maintenance of hospitals and dispensaries for the benefit of Hindus, the grant of aid to any other religious institution which is poor or in needy circumstances, and the grant of aid to any other religious purpose connected with the Hindu religion and for the benefit of the persons professing that religion.

இத்தனை திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இந்த மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்களையும் பார்த்துவிட்டு, இதில் புதிதாக ஒன்றும் இல்லை, இதில் சொல்லப்படாதிருக்கும் விஷயங்கள் எல்லாம் ஏமாற்றும் தரக்கூடியவையாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொன்னால், அதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. முக்கியமாக இந்த ஸ்தாபனங்களையும், ஆலயங்களையும் எல்லாம் நடத்து மன்றோர்கள் அமைக்கார்கள். மக்களின் சீரிய வாழ்க்கைக்காக இவைகள் பயன்பட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தோடுகான் இவைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஏதோ மனிதர்களுக்கு வீடு இல்லை யென்றால் எங்கேயாவது போய் தங்கவேண்டியிருக்கமே, அதை போன்று பரமசிவனுக்கு வீடு இல்லையென்றால் சுககாட்டில் போய் இருக்கவேண்டியவரும் என்றோ, அல்லது மகாலிஷனுக்கு இடம் இல்லையென்றால்

29th April 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

திருப்பாற்கடலை நோக்கி போக வேண்டியிருக்குமே என்று நினைத்தோ இந்த ஆலயங்களை எல்லாம் நமது முன்னோர்கள் கட்டவில்லை. மக்களுடைய நல்வாழ்க்கைக்காகத்தான் இதையெல்லாம் அமைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குரிய அமைப்பில் இந்த ஆலயங்கள் எல்லாம் அமைந்திருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். பழைய கோவில்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டால் எத்தனையோ சிறப்புகள் இருக்கின்றன. ஒப்புயற்வற்ற கலைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன, அதோடு பல இலக்கியங்களும் வளர்ந்திருக்கின்றன. இதன் மூலமாகவே பல பாமாலைகளும் நமக்கு கிடைத்திருக்கின்றன. இவ்விதம் நாம் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளக்கூடிய பல தமிழ் இலக்கியங்கள் நமக்கு கிடைத்திருக்கின்றன. சமஸ்கிருதத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட பல இலக்கியங்கள் இந்த முறையிலே கிடைத்திருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். வெறும் இலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல, சிறந்த கலைகள் எல்லாம் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன, கலைகள் இல்லாமல் மக்கள் நல்வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. மற்றொன்றையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். இசைக்கலை, நாட்டியக்கலை, நாடகக்கலை முதலிய கலைகள் எல்லாம் நாம் பாதுகாக்க கொண்டுபோகிறது. அதே போன்றுதான் ஓவியக்கலைகளும் அழிந்து கொண்டே போகிறது. தஞ்சையில் அரசனால் அமைக்கப்பட்ட ஓவியங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு அழிந்து கொண்டே போகின்றன. அவைகளை புதுப்பிப்பதற்குக் கூட முடியவில்லை. இந்தக் கலைகள் எல்லாம் நாம் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதே போன்றுதான் நல்வாழ்க்கைக்கு பலன் தரக்கூடிய தேவாரம், திருவாசகம் இவைகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் அர்த்தம் விளக்கக்கூடிய முறையில் எல்லோரும் படிக்கவேண்டும், படிப்பதோடு மட்டுமல்ல, அதை தானும் அனுபவித்து மற்றவர்களும் அனுபவிக்கும்படியான நிலையில் அவைகளை பாராயணம் செய்யவேண்டும். இவைகளை எல்லாம் நடைமுறையில் சீராக பயன்படுத்தக்க முறையில் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது தான் இதன் முக்கியமான நோக்கம். அதே போன்றே கோவில்களில் வேலை பார்க்கின்றவர்கள் எல்லாம் பயிற்சி பெற வேண்டும் என்று பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது அவ்விதமான பயிற்சிகள் ஒன்றுமே இல்லை என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். ஒன்றிரண்டு இடங்களில் மட்டும் பார்க்குவிட்டு எல்லா இடங்களிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு முடியாது. இப்போதுள்ள அமைப்பின்படி பல பயிற்சிகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதன் மூலம் பல இடங்களிலும் நல்ல முறையில் நிர்வாகம் நடந்துவருகிறது. பல முன்னேற்றங்களும் ஏற்பட்டு வருகின்றன என்பதை பலர் அறிவார்கள். இன்று காலையில் கூட என்னை சந்தித்த ஒரு பெரியவர், கழிந்த காலங்களை விட இப்போது சில ஆண்டுகளாக நல்ல சீர்த்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, கோவில்கள் எல்லாம் சுத்தமாக இருக்கின்றன, முக்கியமாக பல இடங்களிலும் கலை வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறினார். இம்மாதிரியான நல்ல சீர்த்திருத்தங்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்ற முறையில் தான் இப்போது ஆகம் பயிற்சி, வைகாநச பயிற்சி, பாஞ்சராத்திரை பயிற்சி போன்ற பயிற்சிகள் எல்லாம் இப்போது நடத்தப்படுகின்றன. இது தவிர எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்கு எல்லாம் இப்போது எக்ஸ்டன்ஷன் பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது. ஏதோ உத்தியோகம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அளவில் மட்டுமல்லாமல் முக்கியமாக கோவில்களை எல்லாம் நல்ல முறையில் நிர்வாகம் செய்வதற்கு தகுந்த வகையில் அவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. மேலும், முன் காலங்களில் நாத்தஸ்வரக்கலை கோவில்களில் வளர்ந்து வந்தது. இப்போது நாத்தஸ்வரக்கலை மறைந்து கொண்டு வருகிறது. அதை கவனித்து இப்போது நாத்தஸ்வரக்கலையை பெருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு நாத்தஸ்வர பயிற்சி வருகிற மாதம் 2-ம் சேதி பழனியில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கிறது. அதோடு அங்கேயே ஆகம் பயிற்சியும் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கிறது. முக்கியமாக ஓவியக் கலையை வளர்க்கவேண்டும் என்றும் எண்ணமிருக்கிறது.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [29th April 1959]

இதற்காக பல நிபுணர்களை நியமித்து இந்த கலையை எல்லாம் வளர்க்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம். இதே போன்று டெல்லியில் பல நிபுணர்களையும், பல அறிஞர்களையும் கொண்ட லலித கலா அக்காடமி ஒன்று இருக்கிறது. இதன் தலைவர் பிரதம நீதிபதியாவார். இதே முறையில் “மல்டி பர்பஸ் ஓரியண்டல் எடிகேஷன் இன்ஸ்டிடியூஷன்” என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தை பழனியில் தொடங்கலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறோம். தஞ்சையிலும் இம்மாதிரி ஒரு ஸ்தாபனத்தை தொடங்கலாம். இந்த ஸ்தாபனத்தின் மூலமாக இலக்கியங்கள், கலைகள், இவைகள் எல்லாம் வளருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். அதே போன்றுதான் இப்போது மத்திய சர்க்காரின் ஆதரவில் சிற்பக் கலைகளுக்கும், சங்கீத பயிற்சிக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதன் மூலமாக கலைகளில் ஆராய்ச்சி நடத்த முடியும். பண்ணில் ஆராய்ச்சி நடத்த முடியும். தேவாரம், திருவாசகம் இவைகளை எல்லாம் ஆராய்ச்சி நடத்த முடியும். இதைப்பற்றி காமகோடிபீடம் சங்கராச்சாரியார் அவர்களிடமும் கலந்த போது அவர்களும் சில கருத்துக்களை தெரிவித்தார்கள். அதாவது இந்த பயிற்சிகளை பெற்ற பிறகு அவர்கள் மேல்படிப்பு படிப்பதற்கு வழி செய்து கொடுக்கவேண்டும். இம்மாதிரிப்பட்ட படிப்பு படித்த பின்னால் அவர்கள் யூனிவர்சிடி படிப்பு படிப்பதற்கு வழி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இதைப்பற்றி இப்போது பிரசீலனை செய்யப் பட்டு வருகிறது. அதே முறையில் எல்லாக் கலைகளையும் சிறந்த முறையில் அறிந்துகொள்வதற்கு திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. பழைய கால முறையிலேயே கோவில்கள் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் அரசாங்கம் சம்மா இருக்கவில்லை. நல்ல முறையில் கோவில் நிர்வாகங்கள் நடத்தப்படவேண்டும். இதன் மூலமாக பழைய கலைகள் எல்லாம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தான் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. மேலும் கோவில்களிலிருந்து பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கின்ற ஏழை குழந்தைகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அந்த முறையிலும் உதவி செய்யப்பட்டு வருகிறது. அதாவது ஏழை குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. பல தேவஸ்தானங்களும் இந்த நோக்கத்திற்காக நல்ல உற்சாகத்தோடு வேலை செய்து வருவதை நான் அறிவேன். மக்களிடையில் நல்ல எண்ணம், நல்ல உணர்வு, நல்ல ஒழுக்கம் இவைகள் எல்லாம் ஏற்படவேண்டும் என்ற முறையில் எல்லா தேவஸ்தானங்களும் பாடுபட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, ஏழை குழந்தைகளுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பால் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. இவைகள் எல்லாம் பகவானுடைய பிரசாதம் என்ற முறையில் ஏழை குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. வருமானம் அதிகமில்லாத தேவஸ்தானங்களில் கூட இதற்காக செலவாகும் தொகையை அந்தந்த இடங்களிலுள்ள மக்களிடமிருந்து வசூல் செய்தாவது கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தி வருகிறேன். இந்த முறையில் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து பின்னால் மக்களுக்கு கொடுக்கின்ற முறையில் ஏழை குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு, பால் முதலியவை கொடுப்பது பல இடங்களில் இன்று நடைபெற்று வருகின்றன.

3.00
p.m.

அதுமாதிரி ஒவ்வொரு தேவஸ்தானத்திலும் நூல் நிலையம் வைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வருகிறேன். வைக்கப்படும் வருகிறது. அதே மாதிரி பசு மடம். அது பேருக்குத்தான் இருக்கிறது. அங்கே ஒன்றும் இருக்காது. இப்பொழுது அங்கு பசுக்களை வைத்து, அதிலே கிடைக்கும் பாலை பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமல்ல, ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்த வகையிலேதான் இப்போது கவனம் செலுத்தப்பட்டு வரு

29th April 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கிறது. ஆனால், இப்போதுள்ள அனுபவத்தைக்கொண்டு இதை இன்னும் சீரிய வகையிலே செய்வது எவ்வாறு என்பதற்கு இந்த மசோதாவில் திருத்தம் செய்து இதை ஒரு புதிய மசோதாவாகக் கொண்டுவருவதன் நோக்கம்.

ஒன்று இந்தச்சமயத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். சில கனம் அங்கத்தினர்கள் “ஆலய வேறுபாடு இருக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். “எங்கள் கன்யாகுமரியில், திருவாங்கூரிலே அப்படி இருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். ஆனால், நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தேவஸ்தான கமிட்டி என்றால், அதிலே ஒரு பாலிடிக்ஸ் இருந்து எலெக்ஷன் என்று வைத்துவிட்டால், இதிலே வருகின்றவர்கள் அதிலே நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும், நம்பிக்கையைக் கட்டாயமாக ஏற்படுத்தமுடியாது. நம்பிக்கை இருக்கிறது இல்லையா என்பதை ஒருவருடைய மனதிலே புகுந்து பார்க்க முடியாது. போட்டு என்று வைத்தால் யார் வேண்டுமானாலும் வருவார்கள். அதனால்தான் ஏரியா கமிட்டிக்கு அங்கத்தினர்களை நாமினேஷன் செய்கிறோம். கமிட்டி 1951-லே அமைக்கப் பட்டது. 1954-லே மீண்டும் ஊர்ஜிதமாய்விட்டது. இப்பொழுதும் அப்படியே இருக்கிறது.

“டிரஸ்டிகளுக்கு அதிக அதிகாரம் இருக்கவேண்டும், அதிகாரிகளுக்கு அதிக ‘பவர்’ கொடுக்கிறீர்கள்” என்று எதிர்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். டிரஸ்டிகளுக்குப் பவர் இருக்கிறது. டிரஸ்டிகள் ஏதாவது தவறாக நடந்தால் ஒவ்வொன்றுக்கும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஒவ்வொன்றுக்கும் எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் அது வசியமாகத் தலைமேல்தராகச் சொல்வார்கள். ஆனால், இந்த ஸ்தாபனங்கள் சீராக நடைபெறவேண்டும். நானும் பார்த்து இருக்கிறேன். சிலர் பதவிக்காக ஆசைப்படுவார்கள். ஆனால், அந்தப் பதவி வந்துவிட்டால் அதற்கு பிறகு அதை எட்டிப்பார்ப்பது இல்லை. அகில இந்திய பிரசித்தி பெற்ற தேவஸ்தானம் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு டிரஸ்டி ஆசைப்பட்டு தான் டிரஸ்டியாக இருக்கிறார். அந்த தேவஸ்தானம் எங்கு இருக்கிறதோ அங்குதான் போர்டு ஆப் டிரஸ்டிகளுடைய மீடிங் போடவேண்டுமென்று விதியிலேயே இருக்கிறது. ஆனால், போர்டு ஆப் டிரஸ்டிகளுடைய கூட்டத்துக்கு கூடப் போகமுடிவதில்லை. அதற்காக “வேறு இடங்களிலும் கூட்டத்தை நடத்தலாம் என்று விதியை மாற்றிக்கொடுங்கள்” என்று கேட்கிறார்கள். இப்படி கூட்டத்திற்குப் போகக்கூட அவகாசம் இல்லை. இம்மாதிரி இருப்பதால் தவறுதல் நடக்கிறது. இதுபற்றி பல கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் கண்டு அறிந்ததை, தங்கள் தங்கள் ஸ்தலங்களிலே தாங்கள் கவனித்ததுபற்றிச் சொன்னார்கள். “இதெல்லாம் தவறு நடந்தது, சுத்தமாக இல்லை” என்று சொன்னார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. ஆகையால்தான் சில அதிகாரங்களை அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஸ்தாபனத்தினுடைய அடிப்படையே அதுதான். அதிகாரிகள் தவறு செய்யாது அதற்குப் பரிசாரம் தேடுவது சலபம். ஏரியாக் கமிட்டி போட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொன்றுக்கும் தள்ளிமுடியாது. டிரஸ்டிகளைப் போடுகிறோம். டிரஸ்டிகளைப் போட்டால், சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலேதான் அந்த டிரஸ்டிகளை நீக்க முடியுமே தவிர, அது செய்யவில்லை, இது செய்யவில்லை என்று சொல்லி நீக்கிக்கொண்டிருக்கமுடியாது. “டிரஸ்டிகளுக்கும் எக்ஸிக்யூடிவ் அதிகாரிகளுக்கும் தகராறு வருகிறது” என்று கனம் அங்கத்தினர் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னார்கள். தகராறு வருகிறது என்றால், முனிசிபாலிடியிலும் கூடத்தான் தகராறு சிலவிடங்களில் வருகிறது. எக்ஸிக்யூடிவ் ஆபீசர் தவறு என்றால் இலாகா உடனே கவனம் செலுத்த முடியும்.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [29th April 1959]

கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசும்போது, “இந்த ஏரியா கமிட்டிக்கு நீங்கள் அதிகாரத்தை அதிகமாகக் கொடுக்கவில்லை, அவிஸ்டெண்ட் கமிஷனருக்குத்தான் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், அதே முச்சிலே அவர் பேசும்போது, “இந்த ஏரியா கமிட்டி வைத்துவிட்டால், அதிலே பாலிடிகல் வந்துவிடுகிறது” என்றும் சொன்னார்கள். அதுதான் நான் சொல்லக்கூடிய சமாதானம். வேறு ஒன்றும் சமாதானம் சொல்லுவதற்கு இடம் இல்லை. ஏரியா கமிட்டியை அரசாங்கம் நியமிக்கிறது என்றால் அரசாங்கம் நேரில் அதிலே சில சமயங்களில் டிரஸ்டிகள் போடுவது என்றால், யாரைப் போடுவது? என்ற பரீசனை வருகிறது. தவறுதலாகப் போனால் அவிஸ்டெண்ட் கமிஷனருக்கு மேல் டெபுடி கமிஷனர், கவர்ன்மெண்ட் என்று இருக்கிறது. இதெல்லாம் “க்வாலி ஜூடிஷியல்” வேலைகள் என்று பெயர். அது கவனிக்கப்பட்டுவருகிறது. ஏரியா கமிட்டிக்குப் போவதெல்லாம் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆகையால்தான் அவிஸ்டெண்ட் கமிஷனருக்குச் சில அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பொழுது மடங்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். மடங்களுக்கு அதிகமாக கண்ட்ரோல் வேண்டியதுதான், என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் அங்கத்தினர் திரு. வேதரத்னம் அவர்கள் கூறியதுபோல், சில மடங்கள் சீராக நடைபெறுகின்றன. அதைப் பெருமையுடன் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ரொம்ப தவறுதலாக நடக்கக் கூடிய மடங்களும் இருக்கின்றன. “இதுவும் ஒரு மடமா?” என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கும் மடங்கள் இருக்கின்றன. அதற்குக் கண்டிப்பான மேற்பார்வை வேண்டியதுதான். தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அது நம்முடைய கடமையும் பொறுப்பும் ஆகும்.

அதற்குச் சட்டம் செய்வதிலே, சில சந்தர்ப்பங்களில் வழக்கு தொடரப்பட்டு மேலேயுள்ள உயர்நீதி மன்றங்கள் பரிசீலனை செய்து, “சட்டம் செய்வதற்கு அதிகாரம் இல்லை” என்று சொல்கிறார்கள். உயர்நீதி மன்றங்களுடைய தீர்ப்பை வைத்துக்கொண்டு, இப்பொழுது சட்டத்தை மாற்றியமைக்க முற்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்— “இது என்ன, ஒரு கோர்ட்டிலே தீர்ப்பு ஆய்விட்டது, இதைப் புறக்கணித்து வேறொரு சட்டம் கொண்டுவருகிறீர்களே” என்று சொன்னார்கள். நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கோர்ட்டாருடைய தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்பது அல்ல. அதை நாம் புறக்கணிக்கவில்லை. ஆனால், கோர்ட்டாருடைய அத்து என்ன, என்று இங்கே சட்டம் செய்கிறோம். இந்த மன்றம் என்பது ஸுப்பிரீம் ஸாவரெயன் அதார்டி என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணரவேண்டும், உணர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். சட்டம் செய்யும் அதிகாரம் இந்த மன்றத்திற்குத் தான் இருக்கிறது. நாம் செய்கின்றோம் சட்டம். கோர்ட்டார் இந்தச் சட்டத்திற்கு எதற்கைய வியாக்கியானம் கொடுக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். நாம் நினைக்கும் வியாக்கியானத்திற்கு மாறாக வேறொரு வியாக்கியானம் கொடுக்கிறார்கள். நாம் நினைத்ததைச் செய்யமுடியாது என்று கோர்ட்டார் சொன்னால் நாம் இந்தச் சட்டத்தை மாற்றுகிறோம். சட்டம் செய்வது நாம் தானே தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. அந்த முறையிலே தான் உயர்நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பு கொடுத்தால், அந்தத் தீர்ப்பைப் பார்த்து நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, சட்டத்தை எப்படி மாற்றிக்கொள்வது என்று மாற்றிக்கொள்கிறோம்.

அதே வகையிலேதான் கடைசியில் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. டி. சம்பத் சொன்னார்கள் “கோலியுக்கு ஒன்று, மடத்திற்கு ஒன்று என்று இருப்பது டிஸ்க்ரிமினேடரியாக இருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். உயர்நீதிமன்றம் இவைகளை வெவ்வேறு ஆக நினைக்கிறது. “மடங்கள்” என்

29th April 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

றால் அவைகளுக்கு ஒருவகை கவனம்தான் செலுத்த வேண்டும் என்று உயர்நீதி மன்றம் நினைக்கிறது. கமிஷனருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் அதிகாரங்களை சிற்சில செக்ஷனிலே பிரித்திருக்கிறோம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. வேதரத்னம் அவர்கள் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. மடங்கள் ஒழுங்காக நடைபெறவேண்டும். பரம்பரையாகவோ, இப்பொழுது இருக்கின்றவர்கள் நியமித்துவிட்டார்கள் என்றோ யாரையாவது பிடித்துக்கொண்டு வந்து, அவருக்குக் காலி வேஷ்டி கொடுத்து, அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாமல் இருந்தால் என்ன பிரயோஜனம்? அப்படிப்பட்டவர் பின்னால் தவறு தலாக நடப்பதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. மடங்கள் சீராக நடைபெறுவதற்கு, அதிலே வருகின்றவர்கள் நல்ல பக்குவம் அடைந்தவராக வரவேண்டும் என்பதிலே கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

இந்த வகையிலே இந்த சட்டத்தில் மட்டின் மேற்பார்வைக்கு இடம் இருக்கிறது. இதில் கவனம் செலுத்தி எவ்வாறு திருத்த முடியுமோ அந்த வகையில் இந்த மசோதாவை திருத்தலாம். உயர்நீதிமன்றம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறது. இதையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு நாம் எவ்வாறு இதைத் திருத்துவது என்பதுதான் கவனம் செலுத்த வேண்டிய விஷயம்.

“அலிஸ்டென்ட் கமிஷனருக்கு அதிக அதிகாரம் இருக்கிறது” என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். இப்பொழுதிருக்கும் அனுபவத்தைக்கொண்டு இது போடப்பட்டிருக்கிறது. ஜாயின்ட் செலக்ட் கமிட்டியிலே இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்யலாம். இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து இதை எப்படி அமைக்கலாமோ அப்படி அமைக்கலாம். திருத்த வேண்டுமென்றால் திருத்தலாம். ஜாயின்ட் செலக்ட் கமிட்டியில் அதைப் பற்றி வேண்டிய கவனம் செலுத்தலாம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் திரு. நேசமணி அவர்கள், தேவஸ்வம் போர்டு நிலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது இந்த மசோதாவின் ஒரு பிரிவை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு எரியா கமிட்டியின் ஸ்தானத்தைத் தானு அதற்குக் கொடுப்பது என்று கேட்டார்கள். இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் உணர்வார்கள். அங்கே தேவஸ்வம் போர்டு என்று இருக்கிறது.

தேவஸ்வம் போர்டு எவ்வாறு அமைக்கப்படவேண்டும் என்றும் சொல்லப் பட்டது. சட்டசபையின் மூலமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு அங்கத்தினரையும் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஒரு அங்கத்தினரையும், அதற்குமேல் திருவாங்கூர் மகராஜராவால் நியமிக்கப்பட்ட ஒருவரையும் அந்த போர்டில் நியமிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. இதைக்கூட மாற்றி அமைக்க உத்தேசம் இருக்கிறது, என்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். நமது ராஜ்யத்தில் உள்ளபடி அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்பது கூட சர்க்காரின் யோசனை. அதற்கு என்று ஒரு மசோதா கூட தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆலோசனைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது வருவதற்கு சில காலதாமதம் ஆகிறது. அவர்கள் சில விளக்கங்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு பதில் சொல்லியிருக்கிறோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் அவர்களுடைய அங்கீகாரம் பெற்று வந்து விடும். இதனால்தான் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அது வந்த பிறகு அதிகமாக காலதாமதம் ஏற்படாது. கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்த மன்றத்திற்கு அந்த மசோதா வந்து விடும். அந்த மசோதா இந்த மன்றத்தில் சட்டமான பிறகு இந்த ராஜ்யத்தில் எப்படி நடத்தப்பட்டு வருகிறதோ அந்த அடிப்படையில் அங்கும் நடைபெறும். அங்கு தனியான ஒரு

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[29th April 1959]

உரிமை வேண்டும் என்று கேட்பது சரியல்ல. எவைகளுக்கு உரிமை கொண்டாடலாமோ அவைகளுக்குத்தான் உரிமை கொண்டாடலாம், எல்லா வற்றிற்கும் கொண்டாட முடியாது. இதை கன்யாகுமரி ஜில்லாவிலிருந்து வந்திருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். இதெல்லாம் சாதாரணமான விஷயம். எல்லா இடங்களுக்கும் ஒரே விதமான சட்டமாக இருக்கும்.

இன்னும் ஹரிஜன மக்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் இடம் தரவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதுவும் கவனத்தில் இருக்கிறது. ஏரியா கமிட்டிகளை நியமிப்பதிலும், டிராஸ்டிகளை நியமிப்பதிலும் ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதோடு பெண்மணிகளுக்கும் இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆண் மெம்பர்கள் கூட கேட்டுக்கொண்டார்கள். இது எல்லாம் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இப்பொழுதே பெண் டிராஸ்டிகளைப்போட்டு வருகிறது, ஹரிஜனங்களும் டிராஸ்டிகளாக நியமிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஏரியா கமிட்டிகளிலும் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் ஒரு சட்டம் தேவையில்லை. இந்தக் கொள்கை கடைபிடிக்கப்பட்டுத்தான் வருகிறது. ஏரியா கமிட்டிகள் எல்லாம் தாலுகா கமிட்டிகளாக இருந்தால் நல்லது என்றும் சொன்னார்கள். அப்படியே கமிட்டிகளை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு போவதில் பிரயோசனம் இல்லை. மாவட்டங்களில் கமிட்டிகளை அமைக்கும்போது ஒரே இடத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பேர்களை போடுவதில் அர்த்தமில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அது தவறுதான். சிற்சில சமயங்களில் அப்படிபோடக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது. ஒரே இடத்திலிருந்து போட வேண்டும் என்பது சர்க்காருடைய கருத்து அல்ல. அங்குள்ளவர்கள் அவரவர்கள் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏரியா கமிட்டி இருக்கும் போது தாலுகா கமிட்டி போட வேண்டும் என்று சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லை. அப்படி போட வேண்டும் என்று சொல்லுவதும் சரியல்ல. ஏரியா கமிட்டிகளில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சிலர் இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. சிலர் கூட்டத்திற்குக் கூட வருவதாக இல்லை. மூன்று கூட்டங்களுக்கு வராமல் இருந்தால் அவர்களை நீக்கப்படும் என்ற விதிகள் இருந்தும் சிலர் வருவது இல்லை. அப்படி வராமல் இருப்பதால் அவர்களுடைய பெயர்கள்கூட நீக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அதன் பிறகு வேறு அங்கத்தினர்களைக்கூட தேர்தெடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே இடத்தில் இருக்கக் கூடியவர்களை போட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகவே நியமிக்கக் கூடிய அங்கத்தினர்கள் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக கோவில்களை பரிபாலனம் செய்ய வேண்டிய விஷயமாக சில கோவில்கள் ஏழை கோவில்களாக இருக்கின்றன. அதாவது வருமானம் இல்லாத கோவில்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை பராமரிப்பதற்கு என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. காமன் குட் பண்ட்-லிருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று. வாலண்டியாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று, அல்லது நிர்வந்தமாகவோ கொடுக்கலாம் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில் கோவில்களுடைய நிதி நிலைமையைப் பார்த்தால் பெரும்பாலான கோவில்களுக்கு போதிய வருமானம் வருவதாக இல்லை. நாம் மேல்படியாக நினைக்கக் கூடிய கோவில் களுக்குக் கூட போதிய வருமானம் வருவதாக இல்லை. பல கோவில்களுடைய கட்டிடங்கள் சீர்கேடான நிலையில் இருக்கின்றன. அந்தக் கட்டிடங்களை சீராக பாதுகாப்பதற்கு போதிய வருமானம் இல்லை. சில கோவில்களுக்கு வரக்கூடிய வருமானத்தில் செலவு போக மிச்சம் இருக்கக்கூடிய வருமானத்தை எடுத்து மற்ற கோவில்களுக்குக் கட்டுவது என்பதில்

29th April 1959]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

அர்த்தம் இல்லை. அப்படி எல்லாம் வரவு செலவு கணக்குப் போட்டு டிப்ரிசியேஷன் பண்ட் என்று வைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே கட்டிடங்களை பாதுகாப்பதற்கான நிர்வாகம் இருக்கிறது. ஆகவே வாலன் டரியாகப் போடுவது சரியல்ல என்று நான் கருதுகிறேன்.

கடைசியாக பேசிய கனம் அங்கத்தினர் கோதண்டராமன் அவர்கள் சொன்னார், ராஜ்யத்திலுள்ள நிலங்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு கோவில் களுக்கு இருக்கிறது என்று. (ஸ்ரீ வி. கே. கோதண்டராமன் : மடங்களுக்குள்ள நிலங்களையும் சேர்த்து). அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. சிற் சில இடங்களில் அப்படியிருக்கலாமேயொழிய எல்லா இடங்களிலும் அப்படி இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. சில மாவட்டங்களில் அப்படி இருக்கலாம். தேவஸ்தானங்களுக்கு நிலம் இருந்தால் அவைகளை நியாய வாரஸ்சட்டத்தின் கீழ் தான் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. அவைகளுக்கு 60-40 என்று தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நியாய வாரச் சட்டம் அமு லுக்கு வந்தது முதற்கொண்டு கோவில் நிலங்களுக்கும் அது வந்திருக் கிறது, அதற்கு என்று விதிவிலக்குக் கிடையாது. பெரிய முதலாளிகள் சில இடங்களில் நிலங்களை எலக்ட்ரிக் எடுத்துக்கொண்டு குத்தகைக்கு விடுகிறார் கள். அந்த இடங்களில் சில சமயங்களில் இது அமல் நடத்தப்படாமல் இருக்கலாம். சில இடங்களில் டெனன்ட்ஸ் ஆக்ட் பிரகாரம்தான் வாரம் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். 60-40 வீதம் தான் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். குடியானவர்களுக்கு 60 போய் இருக்கிறது. தேவஸ்தானங்க ளுக்கு 40 போய்ச் இருக்கிறது. அதிகமாக இருக்கக்கூடிய இடங்களில் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயத்தை நடத்துவதாக உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதன் மூலம் நிச்சயமாக குடியானவர்களுக்கு 60-ம் தேவஸ்தானங் களுக்கு 40-ம் நிச்சயமாகக் கிடைக்க வசதி ஏற்படும். அதனால் தான் சர்க்கார் கூட்டுறவு பண்ணையை வற்புறுத்தி வருகிறது. இதையே எங்கும் வற்புறுத்தப்பட வேண்டும் என்பதுதான் சர்க்காருடைய எண்ணம்; இப்பொழுதே சில கூட்டுறவு பண்ணை சீராக நடைபெற்று வருகிறது. ஆகவே தேவஸ்தான நிலங்கள் பொறுத்தமட்டில் இந்த முறையை கடைப்பிடித்தால் எந்த விதமான சுரண்டலுக்கும் இடம் கொடுக்கமுடியாது. இதன் மூலமாக விவசாயிகள் பரிபூரணமான பலன் அடைவார்கள். தேவஸ்தானங்களுக்கும் வருமானத்திற்கு குறைவு இல்லை. அவைகளை பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் வசதி இருக்கும். அதனால் தான் தேவஸ்தான நிலங்களை கண்ட்ரோல் செய்ய முடிகிறது. அந்த அளவுக்கு மக்களுக்கும் சௌகரியம் ஏற்படும். மடங்களைப்பற்றி சொல்லப்பட்டது. இந்த மசோதா சட்டமான பிறகு மடங்களின் மீதும் போதிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வ தற்கு இடம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மடங்களின் மீதும் போதிய நட வடிக்கை எடுத்து அது சீராக நடைபெறுவதற்கான வகையில் இதை அமலுக்குக் கொண்டு வந்து நடத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சைப்ரஸ் முறையைப்பற்றி சொல்லப்பட்டது. ஏற்கனவேயுள்ள 31 ஆவது பிரிவை மாற்றப்பட்டு 35 ஆவது பிரிவாக வந்திருக்கிறது. அதில் டிஸ்க்ரிமினேஷன் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். மன்றத்தின் தீர்மான ஒட்டித்தான் அதை மாற்றி அமைத்திருக்கிறோம். தனிப்பட்ட வித்தியாசம் பாராட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அல்ல. அதிகாரிகளுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரம் கொடுத்திருப்பதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி அனந்தநாயகி அவர் கள் குறிப்பிட்டார். நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு அதிகப்படியான அதி காரம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது மசோதாவில் கண்டிருக்கிறது. தவறுகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும் மேற்பார்வை பார்ப்பதற்கும் உத்தி யோகஸ்தர்கள் வேண்டியதாக இருக்கிறது. நிர்வாகத்தை நடத்துவதற் கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் வேண்டியதாக இருக்கிறது. கோவில்கள், தர்ம ஸ்தாபனங்கள் சரிவர நடைபெறுவதற்கும் அவைகளை கண்காணிப்பதற்கும்

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[29th April 1959]

அதிகப்படியான அதிகாரிகள் தேவையாக இருக்கிறது. அதனால் தான் நியமித்து அதிகாரத்தைக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சம்பத் அவர்கள் ஒன்று சொன்னார். அதிகப்படியான ஆபீசர்களுக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று. அவர் சொல்லும்போது இன்னும் அதிகப்படியான அப்பீலுக்கு இடம் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்வார் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் முடிக்கும்போது அதிகப்படியான அப்பீலுக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னதைக் கண்டு எமாந்துபோனேன். அசிஸ்டென்ட் கமிஷனர், அதற்கு மேல் டெபுடி கமிஷனர், அதற்கு மேல் கமிஷனர், அதற்கு மேல் அரசாங்கம், அதற்கு மேல் கோர்ட் என்று வைத்திருக்கிறோம். நாம் மக்களுக்கு உரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த உரிமைப்படி அவர்களுக்கு அப்பீல் செய்து கொள்வதற்கும் உரிமை இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அப்படி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தான் சரி என்று கருதுகிறோம். அதனால் தான் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறோம். அது தான் சட்டத்தின் அடிப்படை. அந்த அடிப்படையில் சட்டம் சீராக நடைபெறுவதற்கும் அந்த வகையில் ப்ரஸ்டிகளைப் போடுகிறோம். மூன்று, நான்கு அல்லது ஐந்து என்று போடுகிறோம். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த நோக்கத்தால்தான் மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் டிபுடி கமிஷனர் ஏன் தலையிட வேண்டும் என்றும் கேட்கிறார்கள். சிறிய ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. பெரிய ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் கமிஷனர் வைத்துக்கொள்ள முடியாது, அப்படி அவரே வைத்துக்கொண்டாலும் சரியாக நடைபெறுது. ஆகவே தான் டிபுடி கமிஷனுக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தான் டிபுடி கமிஷனரையும் நியமித்திருக்கிறார்கள். ஜூடிஷியல் வகையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால் சப் ஜட்ஜாக இருக்கக்கூடியவர்கள் டிபுடி கமிஷனராக நியமிக்கப்படுவார்கள் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். நீதி இலாகாவைச் சேர்ந்த ஒருவரை டிபுடி கமிஷனராகப் போட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறது. அவர்களுக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் தவறு அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. மற்றொன்று, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொன்னார்கள். இப்போது கமிஷனர், டெபுடி கமிஷனர், அசிஸ்டென்ட் கமிஷனர் என்று போடுகிறோம். முன்பு பழமையாக என்ன இருந்ததோ அப்படிச் செய்து விடலாம் என்றார்கள். பழமையாக இருந்த அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டோன் கமிஷனர் என்று ஒருவரைப்போடவேண்டும், டெபுடி கமிஷனர் என்று அதற்கு அப்புறம் போடவேண்டும் என்பதாகவெல்லாம் 1951-ம் வருஷம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மறுபடியும் பழைய முறைக்கே போய்விடலாம் என்று சொல்வது சரியல்ல. அப்படிப்போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே இருக்கிற இந்த முறையில் தான் இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவில் குற்றங்கறைகள் இருக்கலாம். கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லக் கூடிய யோசனைகளை எல்லாம் நான் வரவேற்கிறேன். தங்கள் அனுபவம், தங்கள் சொந்த ஊரில் இருக்கிற நிலை எல்லாவற்றையும் கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னதை பொறுக்குக் கமிட்டி அங்கத்தினர்களும் நீதினில் கொண்டு நல்ல முறையில் இந்த மசோதாவைப்பற்றி விவாதித்து முடிவு செய்வார்கள் என்பதை நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. நல்லதொரு சட்டத்தை கூடிய சீக்கிரமே கொண்டுவருவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு நான் கொடுத்திருக்கிற பிரேரணையை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருத்தப் பிரேரணையை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது என்றும் சொல்லிக் கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

29th April 1959]

MR. SPEAKER : The question is—

“That the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Bill, 1959, be circulated for eliciting public opinion.”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 members (16 members of the Legislative Assembly and 8 members of the Legislative Council) to consider the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Bill, 1959, and that the following members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

Sri C. Muthiah.

„ V. Sankaran.

„ R. Srinivasa Iyer.

„ S. Lazar.

„ V. S. Manickasundaram.

„ T. V. Sannasi.

„ T. S. Swaminatha Odayar.

„ T. Karia Gounder.

„ V. K. Ramaswamy Mudaliyar.

„ K. Ramachandran.

„ T. Veluchami.

„ C. Natarajan.

„ S. Pakkirisami Pillai.

„ D. S. Authimoolam.

„ N. K. Palanisami.

The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.”

The motion was put and carried.

(2) THE MADRAS CONTINGENCY FUND (AMENDMENT) BILL, 1959.
(L.A. BILL NO. 6 OF 1959).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Speaker, Sir, I move—

‘That the Madras Contingency Fund (Amendment) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1959), be taken into consideration.’